

1 La primera mort i les dues següents

En Nil de can Vaquer, dorm plàcidament. Pels llibrets dels batents de la finestra, entre la claror de l'alba, fent llums i ombres emmarcades dins un marc buit. Als seus peus, damunt els pantalons hi dorm currucada l'Oliva, la vella gata que l'acompanya nit i dia.

La calma a la penombra de la cambra és absoluta. De sobte la gata fa un bot, s'estarrufa i miula – l'amo es remou sota els llançols i sense perdre el son, allarga la ma deixant que l'animal posi el cap sota la seva ma per ser amanyagada.

- Ai ! Ja tornes a somiar!. Acabaràs a la consulta del psiquiatre!

Ja desperts tots dos, el noi de Vaquer es lleva decidit i un cop dret, s'estira com la seva gata. De costat arriben a la cuina i comencen el ritual com cada dia: Un got d'aigua amb unes gotes de llimona, lavabo a pixar, rentar-se la cara i preparar l'esmorzar.

Mentre l'home es va vestint, l'Oliva es rebolca pel llit i quan ell acaba, el gat baixa d'un salt i surt de l'habitació. Arranja una mica la roba que cobreix el catre i es dirigeix a la porta. Abans d'agafar les claus, treu la petaca de tabac de la butxaca dels pantalons, mentre la gata a l'estil del millor gos, espera impertèrrita. En Nil enrotlla la primera cigarreta del dia.

Ja al carrer, la parella camina un al costat de l'altra, porten la mateixa marxa i vistos per darrera, sembla que balancegen els cossos al ritme del fum de la cigarreta..

Els carrers comencen a il·luminar-se, encara sense sol. El silenci dels dos caminants no el trenca ni el vent. Són part del paisatge calmat.

El passeig s'alenteix a cada passa fins que en Nil es para un instant i cau arraulit sense trencar aquesta imatge fotogràfica d'un carrer buit d'un petit poble de pagès.

Quan el sol treu el cap damunt de la muntanya, el cos immòbil amb la gata arraulida sobre els pantalons es trobat per la primera matinera, la Llúcia del Rabós.

La mort d'en Nil de can Vaquer, entra a totes les botigues, amb el lament propi de la sorpresa i del dolor sobtat.

El dia de l'enterrament, tres dies més tard, a la sortida de l'església, en Ramon de l'estanc es desplomà en mig del seguici, i a la nit, mentre sopava, una altra mort sobtada: l'Ester de ca l'Hipòlit, amb el cap encastat dins el plat de sopa.

2 Les següents quinze defuncions

Fa deu dies de la mort d'en Nil, i quatre que varen enterrar en una sola cerimònia a en Ramon i l'Ester, les corresponents autòpsies no han aclarit res els vilatans no han sortit de l'esglai, encara que les especulacions no han parat de fer canvis.

Els primers dies, la primera hipòtesi va ser «la coincidència» -allò que passa un cop cada cent anys en un poble d'entre mil. Altres es centraren en el temps «la lluna nova», i uns pocs en les corrents tel·lúriques de la zona volcànica. Cada u tenia una teoria més o menys raonable que compartia amb tothom en qualsevol conversa. Tot passava per el filtre de les tres morts en quatre dies. Les autoritats locals, prudents van restar callats.

La convulsió va arribar en la quarta, la cinquena i la sisena morts que van passar en els dies dotze i tretze després de la primera senyal.

La gent deixà d'assistir als enterraments, només els més propers caminaven darrera el carro dels morts amb més por que pena.

I les teories amables, creatives o imaginàries varen ser esborrades de les xerrades i del pensament dels habitants. Es van substituir per afirmacions que parlaven més de la por que tenia el tertulià que arguments lògics o plausibles: «Hi ha un assassí al poble» « Això ens passa per què en aquest poble hi ha massa comunista». I el capellà al sermó del diumenge va asseverar que «Déu, que tot ho sap i que ho veu tot, farà pagar a l'autor, o autors, de tants morts»

La por es va estendre com la pólvora, algunes famílies varen desaparèixer del poble, altres persones van emigrar a França o Alamània amb l'excusa que havien trobat feina. I la resta va callar, va empassar-se la por i la pena i va voler emmudir el que havia passat.

L'alcalde es va veure en l'obligació d'intervindre quan en els dies catorze, quinze i disset els morts van arribar a disset i després d'una pausa de dos dies l'últim mort va ser una nena de set anys. Un grup de valents el va anar a trobar a casa seva.

Ell els va prometre que demanaria ajuda a les autoritats superiors i el diumenge següent el capellà va organitzar un professor al voltant de l'església de Sant Salvador, per demanar a Déu que els ajudés.

I el Senyor els va ajudar, les morts varen aturar-se de cop. I la gent, va creure en Déu i l'església s'emplenà de feligresos agraïts que escoltaren l'homilia del capellà en nom del Senyor. Amén.

i 3 En mans de les autoritats

Però, un cop la denúncia arriba a les autoritats superiors, aquestes prenen partit i engeguen les accions pròpies. Al cap d'un mes de calma, un equip d'investigació d'investigació criminal va desembarcar al poble, la qual cosa va confirmar la idea de que hi havia un assassí en sèria que es bellugava pel poble com el gos per casa. Els interrogatoris varen ser exhaustius, i no va haver cap cap de família que no denunciés al menys a dos dels seus veïns.

Amb quinze dies en van tenir prou. No per esbrinar què va produir tantes morts, sinó per conèixer els secrets més callats de tot el poble.

Van marxar de la mateixa manera que arribaren. I el substituïren altres equips: biotecnològics, metges, dietistes... i com que ningú donava explicacions convincents, fins hi tot van reclamar professors de fenòmens paranormals i endivins (per allò de si no saps el passat, al menys imagina el futur).

Mentre, els dies anaven arrencant fulls del calendari del pagès i la gent començà a calmar les converses i les assignacions d'autoria s'esvaïren. En Nito, en Danés, en Rafel i fins i tot el capellà varen ser rehabilitats de sospites generals.

La normalitat va arribar amb l'homilia del diumenge «Germans hem de deixar descansar els morts, en la pau del Senyor» i amb un càntic nou de gratitud al Déu de tots, es va acomiadar els feligresos fins el proper diumenge. Amén.

En Nil dorm plàcidament, al seus peus l'Oliva, la vella gata que l'acompanya nit i dia, dorm sobre els pantalons...

Esmorzats tots dos, L'home, seu davant l'ordinador del menjador. Enrotlla la primera cigarreta del dia i mentre l'encén l'engega.

Obre l'arxiu que havia tancat ahir vespre i el comença a llegir un text en la seva cinquena versió. No sap. Podria començar la sisena o podria repassar les cinc que té guardades.

Apaga la cigarreta, tanca l'ordinador i marca un nom al seu telèfon mòbil. Espera establir connexió.

- Bon dia, mira, no sé, no sé què fer. Tinc cinc versions, te les envio totes o només la ultima? Si t'agrada aquest principi, prometo tenir-la llesta a finals de mes... AMEN